

EN QUIRC DE L'ERMINDA

Ho he vist jo mateix, quan sortíem tots dos de darrere el paravent on llegíem diaris de no sé pas quin segle. En Quirc de l'Ermina tothom el mira i ell no sap per què. Per les places i pels passatges; al tramvia; pels cantons mal cairats dels soterranis; a les tendes on compra mecanismes amb rodetes i esferes de difícil aparellar, estranys filaberquins i fil de ferro; pels passadissos gèlids del club nàutic i pertot on ronden bípedes amb testa de billar, el miren i el remiren, ulls clavats. S'ha tret el barret tou per si hi ha insectes o cap cau malvolgut de serpotes; s'ha palpejat el front, la boca, les orelles, les galtes i els ulls, per si en brollava sang. S'ha remirat calçat i roba, ha temut d'anar nu, polsós i esgarrinxat, amb aires de pallanga. Diu:—*Què em passa?*, al del bar;—*què tinc?*, a l'adroguera, i la veu se li'n va. Amb papers a les mans, on copia els preceptes, ha travessat les vies i les rondes que duen als miralls; s'hi mira, i no s'hi veu; ¿on és la seva imatge? Encén llums i llumassos: els miralls reflecteixen multituds, homes i dones amb nassos de festa, noies bifronts amb els cabells tirats a flor de nuca, recollits i cenyits per una veta estreta. Romàs davant mateix, tampoc no hi era. Amb planys i plors m'ho diu; jo tampoc no l'hi veig. M'hi miro jo mateix: hi sóc lluny, molt i molt lluny, a la punta d'un llarg passatge que forada els murs, *girat d'esquena*.

J. V. Foix
Darrer comunicat